

Buila capre negre

... sau prima mea întâlnire cu Buila

Motivul pentru care am pus acest titlu este pentru că așa se numește și folderul cu fotografiile de atunci... și că așa i-a fost dat să rămână în amintirea mea ca fiind descoperirea Builei cea de poveste :)

Se făcea odată ca niciodată, în vremuri de demult, pe 11.11.2007 (cifră, după mine, cu mare potențial de lucruri magice și minunate precum în basme) să pășesc și eu pentru prima dată pe tărâmul Builei.

Cu puțină vreme se vorbise la BSC despre o tură "Capre negre", asta pentru că, într-un proiect aflat în derulare, aveam de monitorizat exemplarele din Buila, traseele lor și obiceiurile de hrănire și alte asemenea detalii rupicăprești.

Si iată cum din grupul mare și vesel anunțat sub prisma primului entuziasm, am rămas 5 viteji (plus unul mai viteaz decât toți, Dana, pe care oricum nici toate viscolurile din lume, penele de autocar, asfaltarea Dealului Negru în mod repetat și asincron sau orele suplimentare la muncă nu ar fi făcut-o să nu meargă la 1-2 săptămâni la Florin). Bun, așa că (după ce mi-am liniștit mama că suntem grup mare) mă trezesc în autocar cu Dana și Cezar (pe care îi cunoșteam de aproape un an, de la Revelionul Văleanu II - primul meu contact direct cu kogayonii) și trei alți feciori necunoscuți mie și cunoscuți doar de Cezar: Sabin (un pic visător, ascultând sunete dragi la un "device" muzical), Andu (care mi-a tras căciula peste ochi în autocar deși mă cunoștea de 5 minute) și Niki (care într-un colț ațipise).

Bun, și cum plecaseră voinicii în căutare de urme ale ființelor viețuitoare pe Tărâmul Builei, merg ei cale lungă să-i ajungă (...lulia din urmă pe băieți, care aveau pasul întins și repejor, ea însăși fiind ocupată mai degrabă să se tot uite la copăceii îmbrăcați în promoroacă și să-și mai scoată din zăpada ce-i intra din abundență în bocânceii joși, singurii din dotare), urmând însemnele punctului roșu până sus pe creastă... Unde, nu mare le fu mirarea când un aprig viscol le tăie calea, suflând parcă cu dușmănie o povară de gheață a cărei vreme nu venise încă.

Astfel că prima mea amintire cu Buila este că nu am putut vedea nimic... literalmente.

Oriunde te uitai (sau încercai, pentru că mii de ace înghețate îți năvăleau imediat în ochi, gene, nări și gură) vântul și gheața te făceau repede să pleci capul. Dacă în fotografia de mai jos nu se vede mare lucru, este pentru că și noi tot asta vedeam :)

În acel moment, voinicii din poveste au aflat două lucruri:

* creasta Builei este un loc minunat unde poți lua lecții gratuite de zbor (ai nevoie doar de un astfel de viscol și o greutate de până în 60 de kg cu tot cu rucsac :)

* ai de ales între a fi înrudit cu Păsărlăți-Lungilă, făcând tot felul de acrobații din umeri și articulații pentru a menține un lanț uman ce se ține de mâini sau prima *

Si totuși, când se așteptau mai puțin, o geană de lumină purpurie îi bucură pe drumeții noștri.

Taman ca-ntr-o minune, pentru doar câteva clipe, scoțul se domoli, acele de gheață dispărură troienile de zăpadă se liniștiră. Un strop de Buila răzbătea printre norii de vată de zahăr.

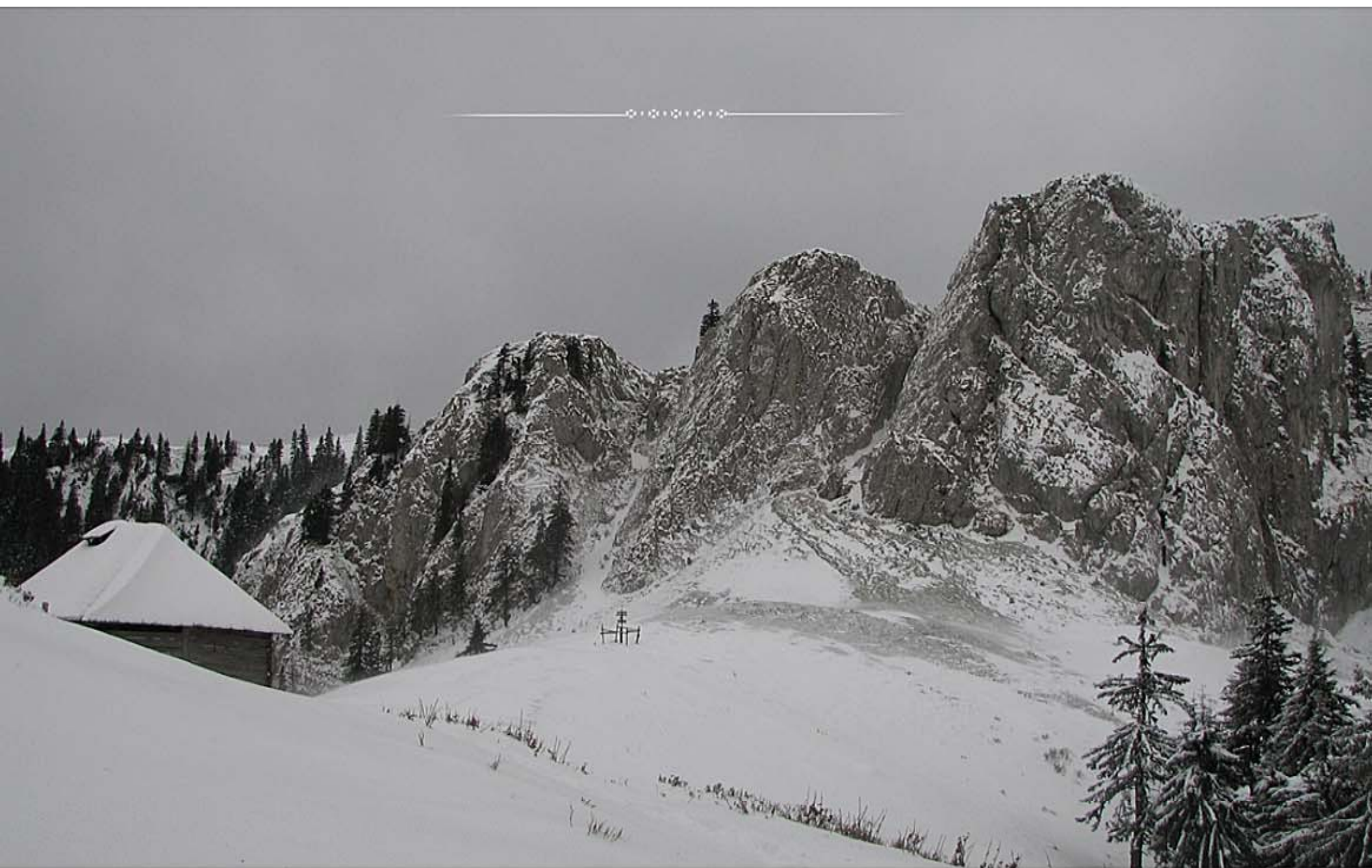
Snsă minunea n-a durat foarte mult, pentru că viscolul s-a întesit din nou, iar voinicii noștrii din poveste nu știau cum să-și acopere ochii mai repede. Dacă îi țineau deschiși, mii de fulgi înghețați îi înțepau precum în poveștile auzite de demult cu băiatul cel cu inima înghețată și Crăiasa Zăpezii. Așa că, mai mult pe bâjbâite și cu ochii închiși au ajuns la Hornurile Popii. Au străbătut cu poticniri dese micul culoar cu zăpada până peste genunchi, ce avea deja o crustă de gheață ce trosnea când călcai pe ea.

...Dar ca o salvare mult așteptată, stâna veche din Curmătura s-a ivit! Pe vremea aceea, refugiul de alături stătea să cadă, așa că s-au adăpostit în stână.

Si, încălzindu-se puțin și fiind însetați tare, dau să bea ceva. Dar ce? ...căci toată apa ce-o aveau cu ei era complet înghețată, precum calupurile mari ce se vând în țările mediteraneene vara, pentru cocktailuri.

...când colo, ce să vezi? Cezar (trecând peste glumele noastre de dimineață când, fără excepție, toți i-am spus "haha, ce-ți trebe domle Pepsi pe munte, nu ai apă, n-ai izvoare?") scoate bucuros sticla lui de Pepsi în perfectă stare lichidă, ba chiar un pic călduță :) Uitând de principii de viață și experimente pe youtube, toți ne-am delectat din plin cu licoarea miraculoasă. ...și așa se întărește sloganul Pepsi din anii 50:

"Any Weather is Pepsi Weather"

Mai înviorați, puțin mai încălziți, în mod sigur mult mai “hidratați” și fiecare cu toate perechile de șosete pe care le avea, căutătorii de urme au plecat la vale, spre Scărișoara. Gerul și viscolul de sus îi obișnuise cu capul în pământ, astfel încât nimeni - cel puțin nu Iulia - nu a observat peisajul ce se deschidea în fața lor.

Târziu, mult mai apoi, la căldura din fața calculatorului (posibilă și de la un cooler mai puțin performant al hardului meu :)) am observat.

...însă minunile din Buila abia acum începeau să se arate...

Gnsă, precum știm sau vom afla,
Buila este un loc magic, iar micile
sale comori se ivesc la tot pasul, de vei
știi cum să privești. Așa se face că
puțin mai dezghețați (de la mersul
rapid de coborâre și gândul unei sobe
calde), călătorii noștrii au fost surprinși
de minunății cum rar poți observa.

Îci și colo, în locuri alese, frunzele
încă puțin arămii de la toamna târzie
se prindeau în joc cu Fiii Vântului,
încingând strașnice hore. De n-ai fi fost
atent, ai fi zis că sunt doar frunze luate
de vânt, dar jocul lor perfect în cerc,
ridicându-se în aer la câțiva metri,
amintea de jocul frumoaselor iele
surprinse de vreun călător.

*(știm, nu se vede bine în fotografie... nici nu
trebuie. Este un moment la care musai trebuie să
asiști. "Minunile tehnologiei" adesea nu surprind
prea bine Minunile Naturii)*

*"Voi lelelor,
Măiestrelor,
stăpânele vântului
doamnele pământului
ce prin văzduh zburăți
pe iarbă lunecați
și pe valuri călcați
vă duceți în locuri depărtate
în baltă, trestie, pustietate
unde popă nu toacă
unde fată nu joacă.
Vă duceți în gura vântului
să vă loviți de toarta pământului."*

(descântec popular românesc)

Gnaintând de la intersecția ce duce spre Pătrunsa înspre Scărișoara, pădurea parcă prinsese viață. Nu era doar o pădure de fagi, ci era Pădurea cea vie.

Deși pentru unii dintre noi, Natura era deja mult mai mult decât un decor, precum nicicând înainte fagii ne priveau, ne ascultau, ne călăuzeau mai repede pașii pe potecă. Erau vii și clipeau din ochii lor calzi, pe care îi poți vedea oricând (deși adesea se vor preface că nu clipesc și trebuie să-i privești când nu se așteaptă!). Din loc în loc, apăreau iarăși frunzele-iele dansând în cerc, iar fagii, înalți de nu vedeai cerul, vuiau și-și mișcau brațele lungi lipsite de frunze. Exista în acel “cântec” o melodie stranie, ca un descântec de întâmpinare a iernii.

“Când ajungi într-o pădure, cu copacii peste măsură de înalți, ale căror ramuri acoperindu-se unele pe altele îți răpesc vederea cerului, atunci înălțimea copacilor, taina locului, umbra deasă și nepătrunsă de care te minunezi, te fac să crezi într-o putere divină.” (Seneca)

Poate și de aceea, peste ani și complet în voia sorții, în același loc, se află acum traseul tematic “Poveștile Pădurii” ...lucru de care îmi dau seama abia scriind aceste rânduri.

Fotografia de mai jos nu-mi aparține, pentru că în acele momente, toți eram fie cuprinși de graba de a ajunge acasă căci deja se înserase și mai aveam câteva ore bune de mers, fie hipnotizați de ochii fagilor și nu doream să clipim nici măcar o secundă, iar tehnica modernă înghețase și refuza să capteze asemenea minune (ce poate fi păstrată doar în ochii minții).

*foto: Petru Lucian Goja
(cu mulțumiri!)*

Si iată-i pe călătorii noștri aproape de finalul poveștii, când, deodată (și mai să nu fie observate!), pe un bolovan acoperit de zăpadă în mijlocul potecii noastre de întoarcere... câteva urme proaspede de capră neagră!!!

Mare ne-a fost bucuria :) Desigur, ar fi fost mai mare dacă le-am fi și văzut, dar măcar acum știam că există și mai ales, că timpul călătoriei noastre avusese un rost (... precum călătoriile inițiatice ale fiilor de Împărat, în căutări de Salăți ale Ursului sau Cerbi cu nestemate...).

De aici, bucuroși nevoie mare, cu picioarele flească și molfăind de la zăpada topită ce-și făcuse loc înăuntru bocancilor, voinicii au purces la muuuulți kilometri de drum forestier și drum prin satele tipic oltenești de sub munte (adică lungi! și înșirate de-a lungul văilor interminabile!), prin bezna nopții, sporovăind câte în lună și în stele, până la casa primitoare a lui Florin. Aici, mama lui ne-a așteptat cu ciorbă caldă, remediu minunat pentru viscolul îndurat :)

Si uite-aşa, cu frig şi îngheţ, viscol
şi creastă “invizibilă”, traversare
înnot a Hornului, dârdâire în stâna
veche, prânz cu Pepsi, alergat la vale
spre Scărişoara, Păduri magice cu fagi
vii şi dans de iele, voinici aleşi fără de
care aş fi putut să zbor niţel pe creastă,
întoarcerea “mecanizat-teleghidată”
pe drumul forestier (când picioarele
mergeau singure şi gândurile
rămăseseră la fagi), ciorbiţă caldă şi
lună nouă a început şi o nouă poveste
pentru mine.

... o poveste dragă, cu oameni dragi şi
un loc magic :)

Buila a doua zi: soare, cer senin şi vreme de tricou

